

Arrest

nr. 349 475 van 30 juni 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake:

1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2026 met refertenummer X en X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. ONGHENA *loco* advocaat B. BRIJS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 27 oktober 2019 en verzoeken op 4 november 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 7 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken en wordt internationale bescherming geweigerd. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 237 765 van 1 juli 2020.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 6 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 17 december 2020 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Verzoekers tekenen geen beroep aan tegen deze beslissingen.

1.3. Op 22 november 2025 komen verzoekers België opnieuw binnen, waarna zij op 24 november 2025 een derde keer om internationale bescherming verzoeken. Op 11 december 2025 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van deze verzoeken. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 16 december 2025 aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u Albanees staatsburger te zijn en geboren en getogen te zijn in Tirana. U bent getrouwd met E. D. (o.v. xxx) en samen hebben jullie twee kinderen: O. D. (o.v. x.xxx.xxx) en A. D. (o.v. x.xxx.xxx). Uw broer, G. D., is de rechterhand van E. S., een berucht bendeleider die momenteel in de gevangenis zit. Sinds april 2016 zit ook uw broer G. in de gevangenis. U heeft nooit een goede relatie gehad met uw broer en deed zelf nooit activiteiten voor de bende van S. Op 19 september 2019 vernam u bij een bezoek van uw broer G. in de gevangenis dat de bende van L. het op u gemunt heeft. Deze bende pleegde al eens een aanslag op uw broer acht of negen jaar geleden en ook in 2016 werd G. in gezelschap van E. S. beschoten door de bende L. Deze bende wil wraak nemen in het kader van een conflict tussen de bende van S. en de bende van L. dat al jaren aan de gang is. U bent immers het enige mannelijke lid in de familie van G. en omwille van zijn verblijf in de gevangenis is G. niet binnen bereik van de bende. U lichtte de autoriteiten in over deze dreiging en u kreeg het voorstel dat u in ruil voor informatie over uw broer en over E. S. het statuut van beschermde getuige kon krijgen. U ging niet op dit voorstel in en op 24 oktober 2019 verlieten u, uw echtgenote en jullie kinderen Albanië en reisden jullie naar België, waar jullie op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. Bij terugkeer naar Albanië vreesde u dat u vermoord zou worden door de bende van L. Ook voor uw kinderen vreesde u de bende van L.

Op 10 februari 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing in het kader van jullie verzoek omdat jullie de door jullie beweerde bedreiging niet aannemelijk gemaakt hadden en omdat jullie hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten. Over de vrees van uw echtgenote, dat ze het alleen zou moeten redden als alleenstaande moeder als u vermoord zou worden, werd vastgesteld dat deze vrees louter hypothetisch was en voortvloeide uit een ongeloofwaardig relaas waardoor er geenszins een actuele beschermingsnood uit afgeleid kon worden. Aangaande de door uw echtgenote aangehaalde vrees dat jullie geconfronteerd zouden worden met vooroordelen omwille van G., werd aangestipt dat de aangehaalde voorvallen onvoldoende ernstig waren om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Op 30 juni 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben dienden u en uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2020. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat uw problemen en die van uw broer G. erger geworden waren. De conflicten tussen rivaliserende bendes waren geëscaleerd en er gebeurden veel moorden die betrekking hebben op uw broer. Het gaat om bloedwraak. Zo vielen in 2019 (sic) de volgende slachtoffers binnen de bende van uw broer: B. L. of H.; P. M. of G.; E. H. en S. M., die politieagent was. U vreesde dat de bende B. die ook bekend staat als C. en de bende D. wraak zouden nemen op u in plaats van uw broer. U vernam slechts via de media over wat er zich afspeelde tussen de bende van uw broer en de vijandige bendes. Uw moeder die in Albanië woont kreeg geen bedreigingen. U was niet zeker of ze op zoek waren naar u omdat u zich focuste op uw eigen werk en uw familie. Uw broer G. zat nog steeds in de gevangenis en daarom vreesde u dat ze wraak gingen nemen op u.

Op 17 december 2020 verklaarde het CGVS jullie volgende verzoeken niet ontvankelijk omdat jullie geen nieuwe elementen hadden aangehaald die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Jullie gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissingen.

Op 11 november 2025 werd uw broer G. vermoord nabij de luchthaven in Tirana. U en uw echtgenote reisden prompt af naar Albanië om zijn begrafenis bij te wonen. Op 22 november 2025 keerden jullie terug naar België en op 24 november 2025 dienden jullie een derde verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat u nu gevisieerd zal worden door criminele bendes omdat uw broer overleden is. Jullie leggen de originele Albanese paspoorten neer van u, uw echtgenote en uw kinderen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient in herinnering gebracht te worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 10 februari 2020 een weigeringsbeslissing nam in het kader van jullie verzoek omdat jullie de door jullie beweerde bedreiging niet aannemelijk gemaakt hadden en omdat jullie hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten. Aangaande de door uw echtgenote aangehaalde vrees dat jullie geconfronteerd zouden worden met vooroordelen omwille van G., werd aangestipt dat de aangehaalde voorvallen onvoldoende ernstig waren om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Op 30 juni 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Jullie dienden geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jullie betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat jullie in aanmerking komen voor internationale bescherming. In het kader van jullie tweede verzoek brachten jullie geen dergelijke elementen aan waardoor dit verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard.

In jullie huidig derde verzoek is er evenmin een dergelijk element in jullie dossier voorhanden.

Dat uw broer vermoord werd (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 17), verandert niets aan de vaststelling dat u bij uw eerdere verzoeken niet aannemelijk maakte dat u zelf bedreigd werd door de activiteiten van uw broer, noch dat u geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten. Dit blijkt des te meer uit het feit dat u na het overlijden van uw broer vanuit België naar Albanië afreisde samen met uw echtgenote om de begrafenis bij te wonen en hier vervolgens elf dagen lang bleef (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 14, 17). U was in 2022 overigens al eens voor een week teruggekeerd naar Albanië om de gezinshereniging van een neef in orde te proberen maken (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 16). Deze houding bevestigt dan ook de eerdere beoordeling dat u persoonlijk geen vervolging vreest of dient te vrezen door de activiteiten van uw broer. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat u zich verder niet informeerde over de moordenaars van uw broer: u zou naar Albanese gewoonte de televisie niet hebben aangezet na de dood van uw broer, waardoor u niet weet welke bende hem vermoordde (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 17). Uw vrouw weet overigens evenmin wie verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de moord of wie u zou moeten vrezen (verklaring volgend verzoek E. d.d. 01/12/2025, vraag 17, 20).

Voor de volledigheid verwijst het CGVS naar informatie (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania_characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad

te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag, en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Bijvoorbeeld werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer in het geval van bloedwraak niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit dezelfde informatie dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedveté.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd

waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Binnen het General Directorate of State Police werd er een Headquarters against Crime with Motives of Revenge and Blood Feud opgericht. Wanneer een gezin door bloedwraak in gevaar is, is er een speciale afdeling van de politie, de Sector of Special Protection, die assisteert en monitoring en ondersteuning biedt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Lokale politiediensten houden hun eigen databases bij en werken ook aan preventie. Ze doen dit samen met lokale actoren uit de burgermaatschappij en de ngo-wereld. Er is binnen de politie ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van de actieplannen is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen.

Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Door al deze tussenkomsten is het aantal bloedwraakmoorden de voorbije dertig jaar heel sterk gedaald. Desalniettemin blijven ze voorvallen.

Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De neergelegde paspoorten tonen jullie nationaliteit en identiteit aan maar beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet.

Gelet op voorgaande, brengen u en uw echtgenote geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u Albanees staatsburger te zijn en getrouwd te zijn met O. D. (o.v. x.xxx.xxx). Samen hebben jullie twee kinderen: O. D. (o.v. x.xxx.xxx) en A. D. (o.v. x.xxx.xxx). De broer van uw man, G. D., is de rechterhand van E. S., een berucht bendeleider die momenteel in de gevangenis zit. Sinds april 2016 zit ook uw schoonbroer G. in de gevangenis. Uw echtgenoot had een heel afstandelijke relatie met G. Op vrijdag 20 september 2019 vernam u dat uw echtgenoot die dag zijn broer G. in de gevangenis bezocht had en er te horen kreeg dat er betrouwbare bronnen waren die er op wezen dat er ernstige bedreigingen waren en dat zijn leven in gevaar was. Hij werd bedreigd door een bende die G. in het verleden reeds twee keer probeerde te vermoorden. Uw echtgenoot lichtte de autoriteiten in en hij kreeg het voorstel om in ruil voor informatie over zijn broer en over E. S. het statuut van beschermde getuige te krijgen. Hij ging hier niet op in en op 24 oktober 2019 verlieten u, uw echtgenoot en jullie kinderen Albanië en reisden jullie naar België, waar jullie op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. Bij terugkeer naar Albanië vreesde u dat uw man vermoord zou worden door de bende die wraak wil nemen op E. S. en G. U vroeg zich af hoe u het moest redden als alleenstaande moeder van twee kinderen als uw man vermoord werd. Ook vreesde u geconfronteerd te worden met veroordelen omdat jullie familie van G. zijn.

Op 10 februari 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing in het kader van jullie verzoek omdat jullie de door jullie beweerde dreiging niet aannemelijk gemaakt hadden en omdat jullie hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten. Over uw vrees dat u het alleen zou moeten redden als alleenstaande moeder als uw echtgenoot vermoord zou worden, werd vastgesteld dat deze vrees louter hypothetisch was en voortvloeide uit een ongeloofwaardig relaas waardoor er geenszins een actuele beschermingsnood uit afgeleid kon worden. Aangaande de vrees dat jullie geconfronteerd zouden worden met veroordelen omwille van G., werd aangestipt dat de aangehaalde voorvallen onvoldoende ernstig waren om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Op 30 juni 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben dienden u en uw echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2020. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat u bij uw eerste verzoek alles verteld had en dat u niets toe te voegen had. U herhaalde uw vrees dat uw echtgenoot vermoord zal worden en de vrees voor uw kinderen en verwees opnieuw naar de moeilijkheden die jullie in Albanië hebben omwille van jullie familienaam. In België hebben jullie rust gevonden. Jullie leven hier niet met schrik dat uw echtgenoot vermoord zou worden en hebben hier geen stress omdat jullie familienaam bezoedeld is door het gedrag van uw schoonbroer G.

Op 17 december 2020 verklaarde het CGVS jullie volgende verzoeken niet ontvankelijk omdat jullie geen nieuwe elementen hadden aangehaald die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Jullie gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissingen.

Op 11 november 2025 werd uw schoonbroer G. vermoord nabij de luchthaven in Tirana. U en uw echtgenoot reisden prompt af naar Albanië om zijn begrafenis bij te wonen. Op 22 november 2025 keerden jullie terug naar België en op 24 november 2025 dienden jullie een derde verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat uw echtgenoot geïdendeerd en vermoord zal worden.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie de originele Albanese paspoorten neer van u, uw echtgenoot en uw kinderen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven volledig steunt op de asielmotieven van het derde verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot O. D. (o.v. x.xxx.xxx), met name de activiteiten van en moord op uw schoonbroer (verklaring volgend verzoek E. d.d. 01/12/2025, vraag 16, 17, 20). Uw echtgenoot zijn derde verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van volgende motieven:

[...]

Bijgevolg is ook uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 355 864, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 355 872. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het

verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een identiek enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 4, § 1, 2, 3, 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 40 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 4, 51/8, 57/6/2, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “*de algemene verplichting van voorzichtigheid*”.

Na een theoretische uiteenzetting betogen verzoekers dat zij in het kader van hun huidige, derde, verzoeken om internationale bescherming wel degelijk nieuwe elementen aanhalen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming. Zij benadrukken in deze dat zij in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken verklaarden dat verzoekers broer G. werd vermoord in het bijzijn van een AMP-politieambtenaar. Zij verduidelijken dat dit element, waarvan de waarachtigheid geenszins betwist wordt door de verwerende partij, niet kan beschouwd worden als een loutere aanvulling op een situatie waarover reeds geoordeeld werd dat deze niet betwist, doch wel ongegrond is omdat er in hoofde van verzoekers sprake is van toereikende overheidsbescherming. Een moord gepleegd in het bijzijn van een AMP-agent, op klaarlichte dag, in de onmiddellijke omgeving van de luchthaven werpt – aldus verzoekers – een fundamenteel ander licht op deze beoordeling over het voorhanden zijn van nationale bescherming. Dit mede gelet op het feit dat dit element niet van louter algemene aard is, maar rechtstreeks en concreet verband houdt met hun individuele omstandigheden en hun vrees voor vervolging. Volgens verzoekers heeft de verwerende partij nagelaten enig daadwerkelijk onderzoek te verrichten naar de moord op verzoekers broer – zo werden verzoekers hierover niet gehoord – terwijl er hierover nochtans ruime en vrij toegankelijke informatie beschikbaar is, onder meer via openbare bronnen, waarvan de commissaris-generaal zonder moeite kennis had kunnen nemen.

In een tweede middelonderdeel opperen verzoekers dat de verwerende partij naliet om de omstandigheden en context van de moord op verzoekers broer nader te onderzoeken, waardoor wezenlijke elementen van het feitenkader buiten beschouwing blijven. Zij verduidelijken dat de verwerende partij miskent dat deze moord niet in een vacuüm heeft plaatsgevonden, maar verband houdt met het feit dat verzoekers broer zich in een maffioos milieu begaf en waarin vergeldingsacties, waaronder bloedwraak, aantoonbaar voorkomen. Vervolgens stellen verzoekers dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken beiden verklaarden dat mannen in deze context vaker gevisieerd worden en verwijzen zij naar algemene informatie waaruit blijkt dat de Albanese traditie van bloedwraak door criminele groeperingen wordt uitgebuit en dat in conflicten tussen georganiseerde Albanese misdaadgroepen ook familieleden die niet betrokken zijn in het conflict slachtoffer kunnen worden van geweld. Verzoekers vervolgen dat hun vrees des te meer gegrond is nu verzoeker door de Albanese politiediensten zelf uitdrukkelijk werd meegedeeld dat zijn aanwezigheid in Albanië gevaarlijk is en het aangewezen was dat hij het land verliet. Luidens de verzoekschriften zocht verzoeker om die reden geen verdere informatie op over de moord op zijn broer. Het feit dat hij na de moord op zijn broer de televisie uitschakelde, in overeenstemming met de Albanese rouwgebruiken, doet – aldus verzoekers – geen afbreuk aan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde. Ook voegen zij hieraan toe dat zelfs voor de autoriteiten de identiteit van de dader tot op heden onbekend is.

In een derde middelonderdeel menen verzoekers dat hen, ondergeschikt, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Zij verwijzen in deze naar een beslissing van de commissaris-generaal en een arrest van de Raad.

In een vierde middelonderdeel opperen verzoekers dat de bestreden beslissingen de moord op verzoekers broer en de daaruit voortvloeiende problemen met het Albanese criminele milieu niet betwisten, hetgeen impliceert dat hun vrees voor vervolging door het crimineel netwerk op zich ook niet in twijfel wordt getrokken, hetgeen op zijn beurt met zich meebrengt dat de beoordeling zich in wezen beperkt tot de vraag of zij kunnen rekenen op effectieve nationale bescherming. Zij menen dat de moord op verzoekers broer, die werd

gepleegd in het bijzin van een lid van de politiebescherming dat fungeerde als een soort *bodyguard* op klaarlichte dag en in de onmiddellijke omgeving van de luchthaven van Tirana, één van de meest beveiligde plekken, reeds op zich wijst op een manifest gebrek aan effectieve overheidsbescherming. Daarnaast halen zij bijkomend aan dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Albanië voor de begrafenis van zijn broer werd ondervraagd door de politiediensten, dat agent F. D. meedeelde dat verzoekers aanwezigheid in Albanië een aanzienlijk risico inhield en het aangewezen was dat hij het land verliet en dat verzoeker vroeg om dit schriftelijk te bevestigen, maar dit niet kon worden afgeleverd omdat dit de reputatie van Albanië zou schaden. Zij voegen hieraan toe dat zij dit niet eerder vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij enkel antwoord gaven of op de hen gestelde vragen en omdat hen gevraagd werd kort te zijn. Verzoekers hekelen in dit verband andermaal dat zij niet werden gehoord over een dermate ingrijpende gebeurtenis als de moord op verzoekers broer. Volgens verzoekers maakt deze verklaring van een Albanese politieofficier duidelijk dat zij in Albanië geen effectieve overheidsbescherming kunnen genieten. Vervolgens stellen verzoekers dat zij represailles vrezen indien zij zouden samenwerken met de politie en zij zich niet veilig voelen in Albanië omdat ook binnen de politie personen actief zouden zijn die banden onderhouden met criminele organisaties, hetgeen bevestigd wordt door het feit dat de chauffeur van G. D., verzoekers broer, een geïnfiltreerde politieagent bleek te zijn die werkzaam was bij de AMP. Zij citeren vervolgens uit internetartikelen en verwijzen naar video's die (bepaalde aspecten van) dit betoog ondersteunen, waaruit onder meer blijkt dat er na de moord op verzoekers broer een onderzoek werd geopend naar de mogelijke betrokkenheid van overheidsfunctionarissen. Verzoekers besluiten dat er, gelet op deze context, in hun individueel geval geen nationale bescherming beschikbaar of effectief toegankelijk is. Zij vervolgen dat dit wordt bevestigd door de temporele context. Zij verduidelijken dat de moord slechts twee maanden geleden plaatsvond, dat de situatie derhalve uiterst recent, instabiel en bijzonder gevaarlijk is, daar niets erop wijst dat de dader(s) op korte termijn zullen worden geïdentificeerd of vervolgd, laat staan dat de betrokken criminele netwerken zullen worden ontmanteld. Tot slot hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissingen beperkt tot algemene stijlfomules en abstracte verwijzingen naar het bestaan van overheidsbescherming in het algemeen, hetgeen relevant kan zijn voor doorsneeburgers, maar ontoereikend is wanneer er concrete en individuele aanwijzingen bestaan van corruptie, medeplichtigheid van staatsactoren en reële risico's op represailles.

In een vijfde middelonderdeel betogen verzoekers dat de COI Focus "*Albanië – algemene situatie*" van 6 januari 2025, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, evenals andere objectieve landeninformatie, een aanzienlijk genuanceerder en minder rooskleurig beeld schetst van de doeltreffendheid van de bescherming die geboden wordt door de Albanese autoriteiten dan dat de verwerende partij laat uitschijnen. Zij citeren vervolgens verschillende passages uit voormelde COI Focus inzake corruptie en de strijd tegen georganiseerde misdaad, de politie en het gerecht, waarmee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen. Zij besluiten dat uit dit rapport blijkt dat, ondanks bepaalde formele hervormingen en beperkte vooruitgang op papier, structurele corruptie, georganiseerde misdaad en een diepgaand gebrek aan effectieve overheidsbescherming hardnekkige kenmerken blijven van de Albanese staat. Ondanks het feit dat deze vaststellingen van rechtstreeks en bijzonder belang zijn voor de situatie van de broer van een recent vermoorde crimineel die zich per definitie bevindt in een context van verhoogde kwetsbaarheid en reëel risico op represailles, ontbreken deze vaststellingen in de bestreden beslissingen en gaat de verwerende partij voorbij aan de concrete onmogelijkheid voor verzoekers om bescherming te genieten van de Albanese autoriteiten. Zij gaan vervolgens verder in op de algemene situatie over voormelde thema's. Luidens de verzoekschriften moet nationale bescherming niet alleen formeel bestaan, maar ook feitelijk functioneren om het risico op ernstige schade daadwerkelijk te neutraliseren. In deze concrete situatie volstaat politieke wil om bepaalde structurele problemen aan te pakken niet om te besluiten dat er sprake is van daadwerkelijke en effectieve overheidsbescherming. Bij de beoordeling van de individuele beschermingsaanvragen van verzoekers dienen het actuele falen van de overheidsbescherming en het reële risico waaraan zij persoonlijk worden blootgesteld zwaarder door te wegen dan de algemene hervormingsinspanningen of intenties van hun land van herkomst. Wat betreft het gestelde van de verwerende partij dat families vaak terughoudend zijn om zich tot de politie te wenden omdat dit als een teken van zwakte of schande zou worden ervaren, betogen verzoekers dat de redenering onvolledig is en een wezenlijk element van de context miskent. Zij verduidelijken dat de verwerende partij eraan voorbij gaat dat personen, die overheidsbescherming nodig hebben, zich vaak niet tot de politie wenden uit gegronde vrees voor represailles, hetgeen de toegankelijkheid en effectiviteit van die bescherming ernstig ondergraaft. In een dergelijk klimaat kan niet worden aangenomen dat de theoretisch beschikbare bescherming in de praktijk ook daadwerkelijk veilig en doeltreffend is. Verzoekers besluiten dat zij bijgevolg niet kunnen rekenen op voldoende, effectieve en reële overheidsbescherming.

In een zesde middelonderdeel gaan verzoekers in op enkele van de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen.

In een zevende en laatste middelonderdeel gaan verzoekers in op de overwegingen van de bestreden beslissingen over hun terugkeer naar Albanië na het overlijden van verzoekers broer en verzoekers terugkeer in 2022. Wat betreft het feit dat zij naar Albanië kortstondig terugkeerden voor de begrafenis van verzoekers

broer, stellen verzoekers dat zij zich bewust waren van het aanzienlijke risico dat deze terugkeer inhield, maar zij dit risico aanvaardden om verzoekers broer een waardige begrafenis te geven en om zijn moeder en zus emotioneel te ondersteunen. Zij benadrukken dat deze beslissing aldus was ingegeven door uitzonderlijke familiale en humanitaire omstandigheden en snel genomen was op een emotioneel moeilijk moment, waardoor dit niet kan beschouwd worden als een aanwijzing dat zij hun land van herkomst veilig achten. Zij voegen hieraan toe dat zij om die reden hun kinderen bewust in België achterlieten. Volgens verzoekers was het pas na een gesprek met de politie in Albanië, waarbij hem uitdrukkelijk werd aangeraden Albanië te verlaten, dat verzoeker zich bewust werd van het feit dat hij de ernst van de situatie had onderschat. Zij gaven vervolgens prompt gevolg aan dit advies en verlieten het land opnieuw. Verder benadrukken zij dat zij zich, tijdens hun verblijf van ongeveer tien dagen, uiterst discreet hebben opgesteld en zich niet vrij in het openbaar hebben begeven, hetgeen een bevestiging is van hun voortdurende vrees en het reëel gevaar waarin verzoeker zich verkeerde. Voorts, wat betreft verzoekers terugkeer in 2022, opperen verzoekers dat dit plaatsvond in een fundamenteel andere context dan de huidige. Ook benadrukken zij dat deze terugkeer uitsluitend tot doel had een gezinshereniging te regelen om verzoekers neef te helpen het land te verlaten en zo aan het dreigende gevaar te ontsnappen. Volgens verzoekers was dit verblijf evenzeer bijzonder risicovol, zoals nu is gebleken. Verder stellen zij dat verzoeker zijn verplaatsingen strikt beperkte en bewust niet terugkeerde naar de gezinswoning in Tirana en dat hij zich integendeel schuilhield bij zijn neef in een dorp vlakbij Vlora. Tot slot betogen verzoekers dat een korte en uitzonderlijke terugkeer naar het land van herkomst vóór het indienen van een verzoek om internationale bescherming geen absolute belemmering mag vormen voor de toekenning van internationale bescherming en dat men nog steeds gehouden is tot het uitvoeren van een actuele en concrete risicoanalyse op het ogenblik van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in de verzoekschriften aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij hun verzoekschriften:

- internetartikelen over de moord op verzoekers broer G. D. (stuk 1);
- publicaties over bloedwraak en criminele groepen (stuk 2);
- schermafbeeldingen van video's op Facebook (stuk 3).

3.2.2. De verwerende partij maakt, in het kader van beide onderhavige beroepen, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 13 mei 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Albanië - algemene situatie*" van 6 januari 2025 en er de weblink van vermeldt.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat het commissariaat-generaal naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming geen bijzondere procedurele noden in hun hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden, dat er zich actueel geen bijkomende elementen aandienen, noch worden aangereikt die hier een ander licht op werpen en dat de vorige beoordeling bijgevolg onverkort blijft gelden en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.4. Verzoekers hekelen dat zij in het kader van hun huidige, derde, verzoeken om internationale bescherming niet werden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en aldus niet in de mogelijkheid zijn gesteld toelichting te verschaffen over de door hen aangehaalde elementen.

De Raad oordeelt dat verzoekers er met dit betoog aan voorbijgaan dat oud artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van oud artikel 57/6/2 van diezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens verzoekers' interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige, derde, verzoeken hen werd verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoeken al dan niet ontvankelijk worden verklaard en dat het commissariaat-generaal niet verplicht is om hen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoeken reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 1 december 2025 verzoeker en verklaring volgend verzoek d.d. 1 december 2025 verzoekster). Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat zij in de gelegenheid gesteld werden nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd hen onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van hun derde verzoeken om internationale bescherming te verduidelijken. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgende verzoeken op nuttige wijze naar voor konden brengen.

Verzoekers, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzochten om door de verwerende partij te worden gehoord, tonen, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hen *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duiden ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel hadden kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissingen of op de beoordeling van de voorliggende verzoeken om internationale bescherming.

Hoe dan ook hadden verzoekers de kans om middels hun verzoekschriften bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake hun verzoeken om internationale bescherming, hetgeen zij – gelet op hetgeen volgt – niet (overtuigend) deden.

3.3.5. Verzoekers dienen beiden beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 11 december 2025, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij hun huidige, derde, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de

inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, in aanmerking komen.

3.3.7. De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van hun huidige (derde) verzoeken om internationale bescherming blijven vasthangen aan de vrees die zijn aanhaalden in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, met name een vrees te worden gevisieerd door criminele bendes die rivalen zijn van (de criminele bende van) verzoekers broer G. Ook voegen zij toe dat verzoekers broer G. op 11 november 2025 vermoord werd nabij de luchthaven van Tirana (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 1 december 2025 verzoeker, punt 17, 20 en 'verklaring volgend verzoek' d.d. 1 december 2025 verzoekster, punt 17, 20).

Ter staving van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers hun originele Albanese paspoorten en die van hun kinderen neer (administratief dossier, map documenten).

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende documenten: internetartikelen over de moord op verzoekers broer G., publicaties over bloedwraak en criminele groepen in Albanië en schermafbeeldingen van video's op *Facebook*.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.8. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende, derde, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van de verzoekschriften blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van hun vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3.9. In de mate dat de huidige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, inzake verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming – in het kader waarvan zij een vrees aanhaalden gevisieerd te worden door de bende L., rivalen van (de criminele bende van) verzoekers broer G. – op 7 februari 2020 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van deze verzoeken en dat hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Dit enerzijds omdat verzoekers niet aannemelijk maakten dat verzoeker, door het feit dat zijn broer G. in het crimineel milieu zit, persoonlijk gevisieerd wordt door de bende L., en dit omwille van het feit dat verzoekers, sinds zij vernamen dat de bende L. het ook op verzoeker gemunt had, nog een maand in het huis bleven wonen waar verzoekers broer G. vroeger ook woonde, daar het weinig geloofwaardig is dat de bende L. het pas in 2019 op verzoeker zou gemunt hebben, terwijl zijn broer G. reeds sinds 2016 in de gevangenis zat, daar het weinig aannemelijk is dat verzoeker geen contact opnam met de hoge politiefunctionaris van wie zijn broer G. vernam dat hij ook gevisieerd werd en daar verzoeksters kennis over de bende L. nihil was. Anderzijds omdat verzoekers, gelet op de algemene situatie in Albanië en hun persoonlijke omstandigheden, niet aannemelijk maakten dat zij in dit verband geen beroep kunnen doen op de in Albanië aanwezige bescherming. De Raad heeft bij arrest nr. 237 765 van 1 juli 2020 het tegen deze beslissingen ingestelde beroep verworpen. Hiertegen tekenden verzoekers geen cassatieberoep aan zodat deze beoordeling definitief is.

De tweede verzoeken om internationale bescherming van verzoekers, in het kader waarvan zij verklaarden dat de problemen nog erger geworden zijn, zij verwezen naar moorden op leden van de bende van verzoekers broer G. en een vrees ten aanzien van verschillende bendes aanhaalden, werden op 6 november 2020 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit omdat zij enerzijds niet aannemelijk maakten dat verzoeker persoonlijk gevisieerd wordt, daar zij in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken enkel melding maakten van de bende L. en niet spraken over andere bendes, daar verzoekers verklaringen over moorden op leden van de criminele bende waar zijn broer G. lid van was niet overeenstemden met algemene informatie en daar zij met de verwijzing naar moorden op bendeleden hoe dan ook niet aannemelijk maakten dat verzoeker persoonlijk gevisieerd word, en omdat zij anderzijds met deze verklaringen – mede gelet op de door de verwerende partij bijgebrachte actualisatie van

landeninformatie – niet aannemelijk maakten dat zij in dit verband geen beroep kunnen doen op de in Albanië aanwezige bescherming. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen, zodat deze definitief in het rechtsverkeer zijn.

Bijgevolg resten er verzoekers geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, hetgeen evenwel niet het geval is, zoals hierna zal blijken.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij in hun verzoekschriften betogen dat de moord op verzoekers broer G. op 11 november 2025 een nieuw element is ten aanzien van de vorige verzoeken om internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat dit nieuw element geenszins de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Eerzijds doet deze verklaring geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers in het kader van hun vorige beschermingsverzoeken niet aannemelijk maakten dat verzoeker niet persoonlijk geviséerd wordt door de rivaliserende bendes van zijn broer G., laat staan dat deze verklaring aantoont dat dit risico nog groter is nu zijn broer G. vermoord is, en dit gelet op volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen:

“Dit blijkt des te meer uit het feit dat u na het overlijden van uw broer vanuit België naar Albanië afreisde samen met uw echtgenote om de begrafenis bij te wonen en hier vervolgens elf dagen lang bleef (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 14, 17). U was in 2022 overigens al eens voor een week teruggekeerd naar Albanië om de gezinshereniging van een neef in orde te proberen maken (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 16). Deze houding bevestigt dan ook de eerdere beoordeling dat u persoonlijk geen vervolging vreest of dient te vrezen door de activiteiten van uw broer. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat u zich verder niet informeerde over de moordenaars van uw broer: u zou naar Albanese gewoonte de televisie niet hebben aangezet na de dood van uw broer, waardoor u niet weet welke bende hem vermoordde (verklaring volgend verzoek d.d. 01/12/2025, vraag 17). Uw vrouw weet overigens evenmin wie verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de moord of wie u zou moeten vrezen (verklaring volgend verzoek E. d.d. 01/12/2025, vraag 17, 20).”

Volgens verzoekers kan een korte en uitzonderlijke terugkeer naar het land van herkomst vóór het indienen van een verzoek om internationale bescherming geen absolute belemmering vormen voor het hebben van een nood aan internationale bescherming. De Raad oordeelt dat deze stelling dient genuanceerd te worden. Indien een persoon naar zijn of haar land van herkomst terugkeert voordat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend en voor het ontstaan van de problemen die uiteindelijk aanleiding gaven tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, dan zegt deze terugkeer inderdaad niets over de nood aan internationale bescherming. In het geval dat de problemen die aanleiding gaven tot het indienen van het verzoek om internationale bescherming wel al bestonden op het moment van terugkeer, kan de terugkeer wel degelijk een tegenindicatie vormen voor het hebben van een nood aan internationale bescherming. Het is deze laatste situatie die op verzoekers van toepassing is. Verzoekers dienden in het verleden reeds twee verzoeken om internationale bescherming in, alwaar zij gelijkaardige problemen aanhaalden als deze die zij aanhaalden in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken en waaraan zij nog toevoegen dat verzoekers broer G. ondertussen vermoord werd. Ten tijde van de terugkeer in 2022 en 2025 bestonden hun problemen reeds en bij de terugkeer in 2025 was verzoekers broer G. reeds vermoord. Dat verzoeker tweemaal en verzoekster éénmaal terugkeerde naar hun land van herkomst, ondanks dat de problemen reeds bestonden, doet wel degelijk afbreuk aan de aannemelijkheid dat zij zelf persoonlijk

geviseerd worden door de criminele rivalen van verzoekers broer G. en aan de bewering dat dit risico nog groter zou zijn nu deze vermoord is.

Verder, wat betreft hun terugkeer naar Albanië voor de begrafenis van verzoekers broer G., betogen verzoekers dat dit geen tegenindicatie vormt voor het feit dat verzoeker persoonlijk wordt geviseerd door de rivalen van zijn broer G. of van het feit dat hij nog een hoger risico loopt door hen te worden geviseerd sinds zijn overlijden. Zij stellen in deze dat zij zich bewust waren van de risico's die deze terugkeer met zich meebracht, maar zij wouden verzoekers broer een waardige begrafenis geven en zijn moeder en zus emotioneel ondersteunen, geven aan dat verzoeker tijdens een ondervraging door een politieagent werd gezegd dat zijn aanwezigheid in het land een groot gevaar was, waardoor zij doorhadden dat zij het risico hadden onderschat en zij onmiddellijk terug naar België kwamen, en dat zij tijdens hun verblijf van tien dagen uiterst discreet waren en hun kinderen in België lieten. In zoverre verzoekers voorhouden dat zij voor hun terugkeer wel doorhadden dat dit risico's met zich meebracht en pas in Albanië doorhadden dat deze risico's groter waren dan gedacht, herinnert de Raad er andermaal aan dat verzoekers reeds twee beschermingsverzoeken indienden op basis van dezelfde problemen als deze die zij aanhalen in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken. Aldus meenden zij toen reeds een nood aan internationale bescherming te hebben, hetgeen impliceert dat zij wisten dat een terugkeer vervolging of ernstige schade met zich mee kon brengen. Tevens valt moeilijk in te zien dat verzoekers zelf niet zouden hebben ingezien dat de situatie mogelijks nog gevaarlijker zou zijn nu verzoekers broer G. vermoord werd door zijn belagers. Wat betreft hun wens om verzoekers broer G. een waardige begrafenis te geven en zijn familie emotioneel te ondersteunen, merkt de Raad op dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijkheden die het overlijden van verzoekers broer G. teweeg bracht voor de familie, niet in te zien valt waarom verzoekers dit niet van op afstand konden doen. Evenmin verduidelijken zij waarom zij hiervoor tien dagen in hun land van herkomst dienden te verblijven. Hoe dan ook wegen deze familiale moeilijkheden niet op tegen het risico dat zij, ten gevolge van de door hen aangehaalde vrees, liepen bij terugkeer. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakten van enige voorzorgsmaatregelen die zij namen bij hun terugkeer naar Albanië en worden deze evenmin concreet in de verzoekschriften verduidelijkt, waardoor deze niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Vervolgens, wat betreft verzoekers terugkeer in 2022, benadrukken verzoekers in de verzoekschriften dat dit zich afspeelde in een fundamenteel andere context, dat hij dit uitsluitend deed om een gezinshereniging te regelen voor zijn neef, zodat hij het land kon verlaten om zo aan het dreigend gevaar te ontsnappen, dat zijn verplaatsingen toen strikt beperkt waren en hij zich schuilhield bij zijn neef in een dorp in de buurt van Vlora, in plaats van in de gezinswoning in Tirana. In deze oordeelt de Raad vooreerst dat verzoekers niet gevolgd kunnen worden dat de context sinds verzoekers terugkeer in 2022 fundamenteel veranderd is. Verzoekers hadden op dat moment reeds twee verzoeken om internationale bescherming ingediend, alwaar zij – zo weze herhaald – gelijkaardige problemen aanhaalden als deze die zij aanhalen in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken. Ondanks het feit dat verzoekers broer G. toen nog niet vermoord was, waren verzoekers toen al van mening dat zij in deze context een nood om internationale bescherming hadden. In die zin is verzoekers terugkeer in 2022 wel degelijk een tegenindicatie voor hun bewering dat verzoeker persoonlijk geviseerd wordt door rivalen van zijn broer G. uit het crimineel milieu. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins aangaven dat de gezinshereniging van verzoekers neef cruciaal was voor zijn veiligheid. Hoe dan ook verduidelijken verzoekers geenszins waarom zij verzoekers neef niet van op afstand konden bijstaan. Zelfs indien dit niet mogelijk zou zijn, valt moeilijk in te zien waarom verzoeker hiervoor zijn eigen leven op het spel zou zetten, hetgeen volgt uit de vrees die hij toen reeds meende te koesteren. Voorts stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat verzoeker ondergedoken leefde bij zijn terugkeer in Albanië. Ook in de verzoekschriften zijn verzoekers' verklaringen in dit verband uitermate beperkt en weinig concreet, waardoor ook deze bewering niet zo maar kan worden aangenomen.

Tot slot gaan verzoekers in hun verzoekschriften in op de vaststelling dat zij zich niet hebben geïnformeerd naar de identiteit van de daders van de moord op verzoekers broer G. Waar verzoekers stellen dat zij, naar Albanese rouwgebruiken, de televisie niet hebben aangezet na de moord op verzoekers broer, merkt de Raad op dat verzoekers zich ook op andere manieren konden informeren over de potentiële daders van de moord en aldus over de identiteit van hun belagers, te meer daar zij ook tien dagen in Albanië waren en familie gezien hebben. Voorts opperen verzoekers dat zij, toen verzoeker werd ondervraagd door de politie, door een politieagent zelf op de hoogte werden gebracht dat zij in gevaar waren in Albanië, waardoor zij het niet nodig achtten verder informatie op te zoeken. Dit betoog kan geenszins verklaren waarom verzoekers voorafgaand aan dit gesprek geen informatie hebben opgezocht. Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden dat, indien verzoekers uitdrukkelijk worden gewezen op de risico's die zij lopen, zij zichzelf juist nog meer zouden willen informeren over de moord op verzoekers broer G. en het risico dat zij, mede gelet hierop, zouden lopen. Tot slot stellen verzoekers nog dat het niet vereist is dat zij de identiteit van de moordenaar(s) van verzoekers broer G. weten, daar deze zelfs voor de autoriteiten onbekend is. Hier gaan verzoekers uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Uit het geheel van de motieven van de bestreden

beslissingen blijkt duidelijk dat hen niet zozeer verweten wordt dat zij de identiteit van de moordenaar(s) niet kennen, doch wel dat zij geen pogingen deden om deze te achterhalen.

De door verzoekers in de verzoekschriften aangehaalde algemene informatie over het gebruik van de Albanese traditie van bloedwraak door het crimineel milieu en het feit dat het crimineel milieu soms ook familieleden die niet betrokken zijn in dit milieu hierbij betreft (stuk 3, bij de verzoekschriften), is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoekers een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van Albanië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal, zowel in het kader van verzoekers' voorgaande beschermingsverzoeken als in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken, op goede gronden vaststelde dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoeker persoonlijk gevisieerd wordt door het Albanese crimineel milieu. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de beoordeling van hun vorige beschermingsverzoeken, noch van de bestreden beslissingen, die allen betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat zij niet aannemelijk maken dat verzoeker persoonlijk gevisieerd wordt door het crimineel milieu in Albanië. Ook het gegeven als zou verzoekers' voorgehouden vrees overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Anderzijds doet de verklaring dat verzoekers broer G. recent vermoord werd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat zij in dit verband geen beroep kunnen doen op de in Albanië beschikbare bescherming.

De verwerende partij verwijst, zowel in de bestreden beslissingen als in haar in het kader van beide onderhavige beroepen ingediende aanvullende nota *d.d.* 13 mei 2026, naar de COI Focus "*Albanië - algemene situatie*" van 6 januari 2025, alsook – zij het enkel in de bestreden beslissingen – naar de COI Focus "*Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State*" van 29 juni 2017. Hiermee actualiseert de verwerende partij de analyse die zij eerder reeds maakte van het algemeen voorhanden zijn van nationale bescherming in Albanië in gevallen van bloedwraak en vult zij deze aan, waarbij zij impliciet bevestigt dat deze thans nog steeds stand houdt.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"Voor de volledigheid verwijst het CGVS naar informatie (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania_characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag, en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand

geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Bijvoorbeeld werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer in het geval van bloedwraak niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit dezelfde informatie dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Binnen het General Directorate of State Police werd er een Headquarters against Crime with Motives of Revenge and Blood Feud opgericht. Wanneer een gezin door bloedwraak in gevaar is, is er een speciale afdeling van de politie, de Sector of Special Protection, die assisteert en monitoring en ondersteuning biedt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Lokale politiediensten houden hun eigen databases bij en werken ook aan preventie. Ze doen dit samen met lokale actoren uit de burgermaatschappij en de ngo-wereld. Er is binnen de politie ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van de actieplannen is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen.

Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Door al deze tussenkomsten is het aantal bloedwraakmoorden de voorbije dertig jaar heel sterk gedaald. Desalniettemin blijven ze voorvallen.

Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen."

In de aanvullende nota's van de commissaris-generaal van 13 mei 2026 wordt te dezen met recht het volgende geoordeeld:

"Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De Albanese Grondwet voorziet in een onafhankelijk rechtsapparaat. De afgelopen jaren voerde Albanië verschillende hervormingen door met het oog op het aanpakken van corruptie in de rechterlijke macht en het versterken van de onafhankelijkheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan, worden wettelijk gegarandeerd. Indien lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken, kan hiertegen beroep aangetekend worden op hogere niveaus, en dit zelfs tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In Albanië zijn voorzieningen voor kosteloze juridische bijstand aanwezig. Er bestaat een wettelijk kader dat de fundamentele principes vastlegt voor de werking van de politie en waarin expliciet wordt gewezen op het respect voor de mensenrechten tijdens de uitoefening van hun taak, zo ook tijdens eventuele arrestaties en detenties. De Albanese wetgeving verplicht overigens dat de politie voortdurend training krijgt over de herkenning en implementatie van internationale (mensenrechten)conventies en het wettelijk kader in verband met de mensenrechten. Tevens blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.

De Albanese overheid is zich goed van de bloedwraakproblematiek – die zich voornamelijk in het noorden van het land manifesteert - bewust en is over het algemeen bereid en in staat is om personen die betrokken zijn bij een actieve bloedwraak effectieve bescherming te bieden. Strafwetwijzigingen (o.a. de verstrengde artikels tegen moord omwille van bloedwraak, tegen bedreigingen met een bloedwraak of het aanzetten van iemand tot het uitvoeren van een bloedwraak), specifieke opleidingen aan politiepersoneel, de oprichting van speciale politieafdelingen, samenwerking tussen diverse overheidsactoren, nauwlettende monitoring en proactieve opvolging en ondersteuning van families in vetes resulteren in een efficiëntere aanpak van vendettagerelateerde dreigingen en incidenten.

Er worden in Albanië in de strijd tegen bloedwraak aldus redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, doet aan dit alles geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. Een overheid moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen.

Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie, en diverse ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Inzake bloedwraak proberen zowel de overheid als het middenveld (o.a.

religieuze leiders, verzoeningscommissies, diverse ngo's) door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden.

De vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen door de Albanese autoriteiten vinden bevestiging in het feit dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst cfr. artikel 57/6/1 §3 van de Vreemdelingenwet (zie KB inzake veilige landen van herkomst d.d. 3 december 2025).

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt hierbij rekening gehouden met de mate waarin in het land bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door het onder andere beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Bijgevolg is het aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Indien dit niet het geval is, moet verzoeker gegronde redenen kunnen aanbrengen waarom niet van hem kan worden verwacht dat hij zich niet wendde tot de Albanese autoriteiten. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke."

Bijgevolg blijkt dat ook op heden kan gesteld worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedwraak aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden.

Verzoekers werpen hier in hun verzoekschriften geen ander licht op. De algemene informatie waarnaar zij verwijzen teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, betreft dezelfde als deze waarop de voorgaande analyse is gesteund, zijnde de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025. Dat corruptie (bij de politie en de rechterlijke macht) in Albanië nog steeds een probleem vormt en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals ook blijkt uit de meeste recente COI Focus van 6 januari 2025, de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van oud artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoekers zich bij eventuele (toekomstige) problemen toegang kunnen verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege de Albanese overheden. Waar verzoekers in de verzoekschriften stellen dat mensen in Albanië niet enkel weigeren de autoriteiten in te schakelen uit eergevoel, doch ook uit angst op represailles, merkt de Raad op dat het indienen van een klacht net als doel heeft bescherming te bekomen van de autoriteiten en dat zij niet kunnen optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van problemen. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten niet in staat of bereid zouden zijn bescherming te bieden. Tot slot neemt het feit dat de politieke intenties en maatregelen die in dit verband genomen worden (nog) niet altijd de gewenste resultaten hebben niet weg dat er de laatste jaren in Albanië wel heel wat vooruitgang is geboekt.

Verder, in zoverre verzoekers in de verzoekschriften insinueren dat de beoordeling van het voorhanden zijn van nationale bescherming in hun hoofde niet beperkt kan blijven tot algemene vaststellingen over hun land van herkomst, oordeelt de Raad dat verzoekers met dit betoog miskennen dat er in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken reeds geoordeeld werd, op basis van de algemene situatie in hun land van herkomst én hun persoonlijke omstandigheden, dat zij niet aannemelijk maken dat zij niet kunnen rekenen op nationale bescherming in Albanië. In het kader van hun tweede beschermingsverzoeken en hun derde en huidige beschermingsverzoeken wordt enkel verwezen naar deze beoordeling, wordt de algemene informatie geactualiseerd en wordt geoordeeld dat de bijkomende verklaringen die zij in het kader van hun volgende beschermingsverzoeken aflegden, met inbegrip van hun verklaring dat verzoekers broer G. vermoord werd, geen afbreuk doen aan de oorspronkelijke beoordeling dat er in hun hoofde nationale bescherming voorhanden is.

In hun verzoekschriften benadrukken verzoekers, onder verwijzing naar verschillende internetartikelen en video's (stukken 2 en 4, bij de verzoekschriften) dat verzoekers broer G. op klaarlichte dag werd vermoord in de buurt van de luchthaven van Tirana, in het bijzijn van een politiefunctionaris die als een soort *bodyguard* optrad, dat de autoriteiten betrokken zijn in het crimineel milieu, zowel bij de kant van zijn broer als de rivaliserende bendes, en dat hem tijdens een ondervraging tijdens hun bezoek aan Albanië naar aanleiding van de begrafenis van zijn broer G. door een politieagent werd gesteld dat zijn aanwezigheid in het land een aanzienlijk risico inhield en hij het land beter kon verlaten.

Waar verzoekers in de verzoekschriften hekelen dat de commissaris-generaal geen onderzoek voerde naar deze elementen, merkt de Raad op dat het verzoekers toekomt hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dat zij geen melding maakten van deze elementen tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter verschoning hiervan betogen verzoekers dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel antwoord gaven op de vragen die hen gesteld werden en dat hen aldaar

gevraagd werd om kort te zijn. In deze stelt de Raad vast dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer gevraagd werd op basis van welke nieuwe elementen zij opnieuw om internationale bescherming verzoeken, wat zij vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, of zij nog andere elementen wensten aan te brengen in het kader van hun volgend verzoek en of zij nog iets toe te voegen hadden (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 1 december 2025 verzoeker, vraag 17, 20, 21 en 24 en 'verklaring volgend verzoek' d.d. 1 december 2025 verzoekster, vraag 17, 20, 21 en 24). Aldus hadden zij ruim de mogelijkheid bovenstaande elementen aan te halen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat betreft het feit dat hen daar gevraagd werd kort te zijn, wenst de Raad te onderstrepen dat hoewel verzoekers gevraagd werd om kort te zijn, hen ook gevraagd werd om alle elementen die aan de basis van hun huidige beschermingsverzoeken liggen uiteen te zetten. Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakten van de voornoemde elementen. Dit betreffen immers elementen die raken aan de kern van hetgeen zij aanhalen in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken. Verwacht kon worden dat verzoekers spontaan melding zouden gemaakt hebben van deze elementen. Dat verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken niet werden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal om over deze elementen te vertellen vormt, gelet op voormelde vaststelling, alsook het gestelde onder punt 3.3.4. van het onderhavig arrest, geen probleem. Wat betreft het betoog van verzoekers dat de verwerende partij naliet informatie op te zoeken over de moord op verzoekers broer G., terwijl deze vrij toegankelijk en wijdverspreid is, stipt de Raad aan dat het verzoekers toekomt, in de mate van het mogelijke, elementen aan te brengen ter staving van hun relaas. Verzoekers legden tijdens de administratieve procedure geen enkel stuk neer dat betrekking had op de moord op verzoekers broer G. en brengen hiervoor geen overtuigende verschuiving aan. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Hoe dan ook komt het de Raad, gelet op diens volheid van rechtsmacht bij beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal, toe om hierover te oordelen. De Raad is van oordeel dat de door verzoekers in hun verzoekschriften aangehaalde elementen geen ander licht werpen op de vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat zij niet kunnen rekenen op nationale bescherming in Albanië.

Wat betreft het loutere feit dat verzoekers broer G. op klaarlichte dag in de buurt van de luchthaven van Tirana werd neergeschoten in het bijzijn van een politiefunctaris, merkt de Raad op dat, hoewel uit de door verzoekers in hun verzoekschriften aangehaalde informatie duidelijk blijkt dat de persoon aanwezig bij de moord bij de politie werkte, hieruit geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat hij toen ook in zijn hoedanigheid van politieagent aanwezig was en in zijn functie G. diende te beschermen. Uit de aangehaalde artikels blijkt immers dat deze persoon ook optrad als een soort *bodyguard* of chauffeur voor verzoekers broer en één keer zelfs zijn vriend werd genoemd. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de broer van verzoeker onder toezicht, en dus onder de bescherming, van de autoriteiten stond. Los daarvan, zelfs indien deze persoon aanwezig was in zijn functie als agent en als taak had verzoekers broer G. te beschermen, dan nog blijkt uit de voorliggende artikels geenszins dat er door die betrokken politieagent, of de Albanese autoriteiten in het algemeen, fouten zijn gemaakt waardoor er niet kan gesproken worden van een toereikende en effectieve bescherming. In deze onderstreept de Raad dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk, doch niet absoluut moet zijn en dat deze geenszins bescherming moet bieden tegen elk feit begaan door derden.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften opperen dat er uit de door hen bijgebrachte informatie over de moord op verzoekers broer G. blijkt dat er overheidsfunctionarissen betrokken waren bij de moord en het conflict tussen de bende van verzoekers broer G. en de rivaliserende bendes, stelt de Raad vast dat uit deze informatie blijkt dat er onderzoek is ingesteld naar de betrokkenheid van overheidsfunctionarissen bij deze zaak. Echter, in de bijgebrachte artikelen valt enkel te lezen dat verzoekers broer G. vergezeld was van een *bodyguard*, die eveneens voor de politie werkte. Hieruit blijkt geenszins dat ook de tegenpartij connecties heeft met de autoriteiten. In ieder geval worden dergelijke connecties geenszins geconcretiseerd, laat staan op een wijze omschreven waardoor getwijfeld kan worden dat verzoekers beroep kunnen doen op hun nationale autoriteiten en de hierboven beschreven mechanismen om misbruik binnen de autoriteiten aan te kaarten. Ook in de verzoekschriften bieden verzoekers geen dergelijke verduidelijkingen.

Vervolgens, wat betreft de bewering dat een politieagent tijdens een ondervraging tijdens hun terugkeer in 2025 zei dat zij niet veilig waren in Albanië, oordeelt de Raad dat – nog daargelaten het feit dat dit slechts een louter blote bewering betreft – uit deze bewering geenszins concrete elementen kunnen worden afgeleid waaruit blijkt dat verzoekers niet zouden kunnen rekenen op nationale bescherming in Albanië.

Tot slot wijzen verzoekers op de temporele context van de moord op verzoekers broer G., met name het feit dat de situatie uiterst recent, instabiel en bijzonder gevaarlijk is en dat niets erop wijst dat de dader(s) op korte termijn zullen worden geïdentificeerd, laat staan vervolgd. Dat de dader(s) nog niet geïdentificeerd is/zijn en daarom nog niet vervolgd is/zijn, neemt niet weg dat de autoriteiten verzoekers toch bescherming zouden kunnen bieden indien zij hierom zouden verzoeken.

Gelet op het voorgaande blijkt dat de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op nationale bescherming nog steeds overeind blijft en vormt de moord op verzoekers broer G. geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

3.3.10. Tot slot voeren verzoekers geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken voorgelegde documenten, zijnde hun originele Albanese paspoorten en die van hun kinderen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als een nieuw element in de zin van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.11. Verzoekers slagen er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet en van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om de derde beschermingsverzoeken van verzoekers *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming.

3.3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort, zo weze herhaald, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de (derde) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.13. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS